

31.03.08

П.1-~~XXXXXX~~

У ИМЕ НАРОДА

Општински суд у Бачкој Паланци, као парнични суд, у већу састављеном од судије Славице Којић, као председника већа и судија поротника ~~XXXXXX~~ Викторије и Флорије Марије, као чланова већа у правној ствари тужиоца ~~XXXXXX~~ из Новог Сада, ул. ~~XXXXXX~~ кога заступа ~~XXXXXX~~ Мирела Радоњанић адвокат из Новог Сада, против туженог ~~XXXXXX~~ кога заступа ~~XXXXXX~~ дипломирани правник, на основу пуномоћја, ради поништаја решења и исплате, вредност спора 3.081,00 динара, након одржане усмене, јавне и главне расправе, закључене дана 04.марта 2008. године, у присуству пуномоћника тужиље, донео је

ПРЕСУДУ

Суд тужбени захтев тужиоца **УСВАЈА У ЦЕЛОСТИ.**

Поништава се решење туженог Дома здравља ~~XXXXXX~~ из Бачке Паланке 03-462/07 од 08.05.2007. године, те се обавезује тужени да тужиоцу ~~XXXXXX~~ на име накнаде штете исплати износ од 3.081,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.05.2007. године па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 22.600,00 динара, а све у року од 15 дана под претњом извршења.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ:

Тужилац је путем свог пуномоћника овом суду поднео тужбу против туженог са предлогом да суд тужбени захтев усвоји.

У писменом одговору на тужбу тужени тужбени захтев оспорава и предлаже да га суд одбије.

Суд је спровео извођење доказа читањем уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број 03-964/06 од 16.11.2006. године, решења туженог број 03-462/07 од 08.05.2007. године, Појединачног колективног уговора туженог од 31.12.1999.г., извештаја Покрајинског секретаријата за рад, запошљавање и равноправност полова из Новог Сада број 117-11-00001/2007-33 од 24.05.2007. године, тромесечног извештаја о извршеним пословима у стоматолошкој служби и то за период јануар – март 2007. године, обрачуна зараде за тужиоца за месец април 2007. године, па је утврдио следеће **ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ:**

Тужилац је по занимању зубни техничар.

Тужилац и тужени закључили су уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности дана 16.06.2006. године под бројем 03-964/06. Тач. 7 наведеног уговора регулисано је да се зарада тужиоца у својству запосленог утврђује тако што се коефицијент од 12,37 помножи са основицом утврђеном од стране Владе Републике Србије, а тач. 8 овог уговора регулисано је да запослени има право на повећање зараде, додатке, накнаде зараде и друга примања у складу са законом и општим актима послодавца.

Тужени у свом пословању примењује Појединачни колективни уговор закључен 31.12.1999.г. а истакнут на огласној табли туженог 7.02.2000.г., а донет у складу са Законом о радним односима из 1996. године и Општим колективним уговором из 1997./98. године, те Посебним колективним уговором за здравствену делатност у Републици Србији из 1999. године. Чл. 45 овог ПКУ је одређено да директор Дома здравља одређује зараду запосленом на основу извештаја о извршеним пословима и задацима, који за сваког запосленог доставља непосредни руководиоца, с тим што може запосленом, који према месечној евиденцији није остварио планиране задатке по обиму и квалитету и није искористио пуно радно време, умањити месечну зараду до 10%.

У периоду јануар – март 2007. године тужилац остварује просечну месечну изразу протеза од 16,3 комада, с тим што је укупан број протеза 49 комада за овај период.

Дана 08.05.2007. године директор туженог доноси решење број 03-462/07 на основу кога тужиоцу умањује зараду за месец април 2007. године за 10%. У последњем ставу образложења наведеног решења утврђено је да тужилац у оквиру свог тима није остварио утврђени учинак нити је фактурисањем и наплатом извршених услуга остварио потребан приход ни за зараде, нити за остале потребне трошкове. Још пре овог решења тужени дана 04.05.2007. године тужиоцу доставља обрачунску листу зараде за месец април 2007. године из које произилази да му се по основу негативне стимулације од 10% одузима износ од 3.081,00 динара. Наиме наведеног дана извршена је уплата зарада запосленима туженог за април 2007. године. Износ од 3.081,00 динара представља 10% од нето зараде тужиоца, која за тај месец износи 30.809,00 динара.

Предње чињенично стање суд је установио оценом свих изведених доказа појединачно и у њиховој међусобној вези сходно чл. 7 и 8 Закона о парничном поступку (ЗПП), ценећи веродостојност јавних исправа сходно чл. 230 ЗПП-а.

Читањем уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности суд утврђује да је исти закључен 16.06.2006. године, те да је тач. 7 и 8 овог уговора регулисана зарада тужиоца као запосленог, као и право на повећање зараде, додатке, накнаде и друга примања у складу са законом и општим актима послодавца. Наведени доказ суд цени у смислу чл. 230 ЗПП-а.

Читањем тромесечног извештаја о извршеним пословима у стоматолошкој служби за период јануар – март 2007. године суд утврђује укупан број израђених

протеза од стране тужиоца који се иначе бави наведеним послом, и просечан број протеза по месецу. И овај доказ суд цени у смислу чл. 230 ЗПП-а.

Читањем решења туженог број 03-462/07 од 08.05.2007. године утврђено је да је тужиоцу умањена зарада за месец април 2007. године јер у оквиру свог тима није остварио утврђени учинак (број пацијената), нити је фактурисањем и наплатом извршених услуга остварио потребан приход ни за зараде (ст. 4 образложења решења). Из истог решења суд утврђује да је оно донето након што је тужиоцу већ извршен обрачун и исплата зараде за месец април 2007. године када му је од остварене зараде која износи 30.809,00 динара одузет износ од 10% односно 3.081,00 динара, јер је исплата извршена 04.05.2007. године, а што суд утврђује читањем обрачунске листе за месец април 2007. године. Оба писмена доказа суд цени у смислу чл. 230 ЗПП-а.

Читањем Појединачног колективног уговора, суд је утврдио да је исти донет на основу Закона о радним односима из 1996. године, Општег колективног уговора из 1997./98. године и Посебног колективног уговора за здравствену делатност у Републици Србији из 1999. године, дакле пре ступања на снагу Закона о раду објављеног у «Службеном гласнику» број 24/2005 од 15.03.2005. године који је ступио на снагу 23.03.2005. године, те садржину чл. 45 овог Уговора. Тужени у одговору на тужбу наводи да је такав Колективни уговор применљив јер није у супротности са Законом о раду којим је утврђено да остају на снази до закључења Колективног уговора у складу са овим Законом одредбе које нису у супротности са Законом о раду. По становишту суда, тужени је у смислу чл. 284 ст. 2 Закона о раду имао могућност да одредбе свог ПКУ који је закључен пре 21. децембра 2001. године и који је на снази на дан ступања на снагу Закона о раду из 2005. године, уколико нису у супротности са тим Законом, да примењује најдуже 6 месеци од дана ступања на снагу Закона о раду. У време доношења решења број 03-461/07 протекло је преко 25 месеци од дана ступања на снагу Закона о раду, што значи да се наведене одредбе ПКУ не могу применити, јер су у супротности са одредбама важећег Закона о раду – ПКУ туженог не могу се утврдити мања права и неповољнији услови рада запосленог од права и услова утврђеним Законом а што је одређено чл. 9 важећег Закона о раду.

Током поступка суд је прочитао извештај Покрајинског секретаријата за рад, запошљавање и равноправност полова из Новог Сада број 117-11-00001/2007-33 од 24.05.2007. године, али овај доказ приликом одлучивања није ценио јер наведени извештај није од значаја за одлучивање у овом предмету.

На основу овако спроведеног доказног поступка и оцене изведених доказа суд је заузео следеће **ПРАВНО СТАНОВИШТЕ**:

Тужбени захтев тужиоца у целости је основан.

Чл. 6 Закона о платама у државним органима и јавним службама («Службени гласник РС» број 34/2001, 62/2006 и 63/2006) утврђено је да се плата утврђена у смислу чл. 2 наведеног Закона исплаћује за рад у пуном радном времену, односно радном времену које се сматра пуним. Чл. 2 наведеног Закона утврђено је да плате изабраних, именованих и постављених лица, као и запослених лица из чл. 1 тог Закона утврђују се на основу основице за обрачун плата,

коэффицијента који се множи основицом, додатака на плату, обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плата у складу са законом. Чл. 1 ст. 1 тач. 5 овог Закона утврђено је да се наведеним Законом уређује начин утврђивања плата, додатака и осталих примања запослених у организацијама обавезног социјалног осигурања.

Како се у Закону о платама у државним органима и јавним службама не предвиђа могућност негативне стимулације, а како ова могућност није предвиђена ни уговором о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности који је између странака закључен 16.06.2006. године, то тужени није могао умањити зараду тужиоца за месеце април због неоствареног утврђеног учинка и нефактурисања и наплате извршених услуга на који начин није остварен приход потребан ни за зараде у наведеној екипи стоматолошке службе. Поред тога решење је донето након што је тужени већ обуставио износ од 10% од плате тужиоца умањивши на тај начин његову плату за месец април 2007. године.

Одлука о трошковима донета је на основу чл. 149 ст. 1, чл. 150 и чл. 159 ЗПП-а, па су тужиоцу, с обзиром на успех у парници, признати трошкови за ангажовање пуномоћника за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, трошкове заступања на два одржана рочишта по 7.000,00 динара, те на име трошкова судске таксе за тужбу и пресуду износ од 2.600,00 динара, што укупно износи 22.600,00 динара.

Председник већа – судија,
Славица Којић с.р.
За тачност отправља:

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ: Против ове пресуде дозвољена је жалба Окружном суду у Новом Саду у року од 8 дана од дана достављања. Жалба се подноси путем овог суда у 2 примерка.

1/

Republika Srbija
OKRUŽNI SUD U NOVOM SADU
Posl. br. GŽ. [REDACTED]
Dana: 26. februara 2009. godine
Novi Sad

09.03.09

ОПШТИНСКИ СУД У БАЧКОЈ ПАЛАНЦИ	
Примљено:	лично 05. 03. 2009
	поштом
Примерака:	Прилога:
Такса:	дин. [REDACTED]
Посл. бр.:	[REDACTED]

U IME NARODA

Okružni sud u Novom Sadu u veću sudija Lidija Đukić, predsednik veća, Suzana Guduraš i Dragana Štrbac, članovi veća, u pravnoj stvari *tužilje* [REDACTED] iz Novog Sada, UT. [REDACTED] koju zastupa [REDACTED] advokat u Novom Sadu, protiv *tuženog* [REDACTED] koga zastupa [REDACTED], dipl. pravnik, *radi poništaja rešenja i isplate*, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Opštinskog suda u Bačkoj Palanci, P.1-688/07 od 04.03.2008. godine, u sednici veća održanoj dana 26.02.2009. godine, doneo je

PRESUDU

ODBIJA SE žalba tuženog i presuda Opštinskog suda u u Bačkoj Palanci, P.1-688/07 od 04.03.2008. godine, **POTVRĐUJE**.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom usvojen je tužbeni zahtev tužilje.

Poništeno je rešenje tuženog br. 03-462/07 od 08.05.2007. godine i obavezan je tuženi da tužilji na ime naknade štete isplati iznos od 3.081,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.05.2007. godine do isplate, kao i da joj nadoknadi troškove postupka u iznosu od 22.600,00 dinara, u roku od 15 dana, pod pretnjom izvršenja.

Protiv navedene presude tuženi je izjavio blagovremenu, potpunu i dozvoljenu žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Tužilja je dala odgovor na žalbu tuženog.

Žalba tuženog NIJE OSNOVANA.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi tuženog, a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 361 st. 2 t. 1, 2, 5, 7 i 9 ZPP i pravilnu primenu materijalnog prava, saglasno odredbi čl. 372 st. 2 istog zakona,

ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud bez bitnih povreda odredaba parničnog postupka na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primenio materijalno pravo, te je, saglasno odredbi čl. 375 ZPP odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i pobijanu presudu potvrdio.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilja, koja je po zanimanju zubni tehničar, zaposlena je kod tuženog, a dana 16.06.2006. godine zaključila je ugovor o uređivanju međusobnih prava, obaveza i odgovornosti sa tuženim. Prema čl. 7 ugovora zarada tužilje utvrđuje se tako što se množi koeficijent od 12,37 sa osnovicom utvrđenom od strane Vlade RS, a prema čl. 8 zaposlena ima pravo na povećanje zarade, dodatke, naknade zarade i druga primanja u skladu sa zakonom i opštim aktima poslodavca.

U periodu januar-mart 2007. godine tužilja je ostvarila manje pruženih usluga od planiranih (izrada proteza).

Dana 08.05.2007. godine tuženi je doneo ovde osporavano rešenje kojim je zarada tužilje umanjena za april 2007. godine 10%, odnosno umanjena je u iznosu od 3.081,00 dinara. U obrazloženju ovog rešenja je navedeno da tužilja nije u okviru svog tima ostvarila utvrđeni učinak (broj pacijenata), niti je fakturisanjem i naplatom izvršenih usluga ostvarila potreban prihod ni za zarade, ni za ostale potrebne troškove.

Na osnovu ovako, pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, relevantnog za presuđenje u ovoj pravnoj stvari, prvostepeni sud pravilno zaključuje da je tužbeni zahtev tužilje, kojim zahteva poništaj navedenog rešenja na osnovu kojog joj je umanjena zarada, te isplatu naknade štete u visini umanjenja zarade, osnovan.

Naime, Zakonom o zdravstvenoj zaštiti ("Sl. glasnik RS" br. 107/2005) je u čl. 6 propisano da zdravstvenu službu u Republici čine zdravstvene ustanove i drugi oblici zdravstvene službe, koji se osnivaju radi sprovođenja i obezbeđivanja zdravstvene zaštite, kao i zdravstveni radnici, odnosno zdravstveni saradnici, koji obavljaju zdravstvenu delatnost, u skladu sa ovim zakonom, u čl. 94 st. 1 da je dom zdravlja zdravstvena ustanova u kojoj se obavlja zdravstvena delatnost na primarnom nivou, dok je u čl. 172 istog zakona propisano da prava, dužnosti i odgovornosti zaposlenih u zdravstvenoj ustanovi, odnosno privatnoj praksi ostvaruju se u skladu sa propisima o radu, ako ovim zakonom nije drugačije određeno.

Kako je čl. 1 st. 1 Zakona o javnim službama ("Sl. glasnik RS" br. 42/91), propisano da se javnom službom u smislu ovog zakona smatraju ustanove, preduzeća i drugi oblici organizovanja utvrđeni zakonom, koji obavljaju delatnosti odnosno poslove kojima se obezbeđuje ostvarivanje prava građana odnosno zadovoljavanje potreba građana i organizacija, kao i ostvarivanje drugog zakona utvrđenog interesa u određenim oblastima, a čl. 3 st. 1 da se radi obezbeđivanja ostvarivanja prava utvrđenih zakonom i ostvarivanja drugog zakonom utvrđenog interesa u oblasti: obrazovanja, nauke, kulture, fizičke kulture, učenickog i studentskog standarda, zdravstvene zaštite, socijalne zaštite, društvene brige o deci, socijalnog osiguranja, zdravstvene zaštite životinja, osnivaju ustanove, proizlazi da su domovi zdravlja, kao zdravstvene ustanove, u kojima se obavlja zdravstvena delatnost na primarnom nivou, javne službe. To nadalje znači da je merodavno pravo kojim se uređuje pitanje zarada zaposlenih u javnim službama sadržano u Zakonu o platama u državnim organima i javnim službama ("Sl. glasnik RS" br. 34/01, sa izmenama i dopunama), koji je i dalje na snazi u pogledu načina utvrđivanja plata, dodatka, naknada i ostalih primanja zaposlenih u javnim službama koje se finansiraju iz budžeta Republike, autonomne pokrajine

i jedinica lokalne samouprave (čl. 1, t. 3 Zakona), a koji Zakon je od 01.01.2007. godine prestao da se primenjuje na državne službenike i nameštenike, prema odredbi čl. 58 Zakona o platama državnih službenika i nameštenika ("Sl. glasnik RS" br. 62/06). Takođe, merodavan propis u vezi plata zaposlenih u javnim službama (pa i domovima zdravlja kao zdravstvenim ustanovama) je i Uredba o koeficijentima za obračun i isplatu plata zaposlenih u javnim službama ("Sl. glasnik RS" br. 44/01, sa izmenama i dopunama), a što je određeno u čl. 1 Uredbe.

Za sva ostala pitanja radno-pravnog statusa zaposlenih u domovima zdravlja merodavan je Zakon o radu ("Sl. Glasnik RS" br. 24/05) s obzirom na čl. 172 Zakona o zdravstvenoj zaštiti u vezi sa čl. 2 st. 2 Zakona o radu.

U konkretnom slučaju tužilja zahteva poništaj rešenja tuženog kojim joj je umanjena zarada, te isplatu naknade štete u visini tog umanjenja, koji tužbeni zahtev je osnovan. Naime, napred navedeni Zakon o platama u državnim organima i javnim službama ("Sl. glasnik RS" br. 34/01, sa izmenama i dopunama) i Uredba o koeficijentima za obračun i isplatu plata zaposlenih u javnim službama ("Sl. glasnik RS" br. 44/01, sa izmenama i dopunama) ne predviđaju mogućnost umanjivanja plate zaposlenom, a umanjenje zarade tužilji nije predviđeno ni ugovorom o uređivanju međusobnih prava, obaveza i odgovornosti od 16.06.2006. godine zaključenim između parničnih stranaka (čl. 7 ugovora je određen koeficijent za obračun zarade, čl. 8 da tužilja ima pravo na povećanje zarade, dodatke, naknade zarade i druga primanja u skladu sa zakonom i opštim aktima tuženog, dok je u čl. 18 predviđeno da na prava, obaveze i odgovornosti, koje nisu utvrđene ugovorom primenjuju se odgovarajuće odredbe zakona, Pojedinačnog kolektivnog ugovora tj. Parvilnika o radu).

Neosnovano se tuženi prilikom donošenja spornog rešenja, kao i u toku postupka, poziva na odredbu čl. 45 st. 1 Pojedinačnog kolektivnog ugovora (kojom je predviđena mogućnost umanjivanja mesečne zarade zaposlenom do 10 % zbog neostvarivanja planiranih zadataka).

Odredbom čl. 284 st. 1 navedenog Zakona o radu propisano je da odredbe kolektivnog ugovora koji je na snazi na dan stupanja na snagu ovog zakona, a koje nisu u suprotnosti sa ovim zakonom, ostaju na snazi do zaključivanja kolektivnog ugovora u skladu sa ovim zakonom.

Navedena odredba PKU tuženog se ne može primeniti u konkretnom slučaju zato što je u suprotnosti sa Zakonom o radu ("Sl. glasnik RS" br. 24/05). Naime, predmetni PKU je zaključen u vreme važenja Zakona o radnim odnosima ("Sl. glasnik RS" br. 55/96) koji je radni odnos, odnosno prava i obaveze zaposlenog i poslodavca, uređivao bazično drugačije od važećeg Zakona o radu. Prema čl. 33 st. 1 tač. 10 važećeg Zakona o radu, ugovor o radu obavezno sadrži novčani iznos osnovne zarade i drugo (*elemente za utvrđivanje radnog učinka*, naknade zarade, uvećane zarade i druga primanja zaposlenog), a prema čl. 171 st. 1 tač. 5 poslodavac može zaposlenom da ponudi izmenu ugovorenih uslova rada (aneks ugovora) iz čl. 33 st. 1 tač. 10, što u konkretnom slučaju znači da ako je tuženi hteo, a očigledno jeste, da zaradu tužilje odredi drugačije, odnosno stavi u direktan odnos sa određenim radnim učinkom (broj pacijenata dnevno ili ostvareni mesečni prihod) onda je morao da, u smislu čl. 171 st. 1 tač. 5 i čl. 172 Zakona o radu, tužilji ponudi zaključivanje aneksa ugovora o radu. Jer, kako je napred navedeno tužilja i tuženi su 16.06.2006. godine zaključili ugovor o uređivanju međusobnih prava, obaveza i odgovornosti u kojem su utvrdili i zaradu tužilje (čl. 7), pa je protivpravna u suštini promena (dopuna) tog elementa ugovora o radu jednostranim aktom

tuženog s pozivom na 45 st. 1 PKU, iako je pri svemu jasno da tužilja i tuženi zapravo i nemaju potpunu slobodu ugovaranja zarade tužilje s obzirom da je pitanje zarada zaposlenih u domovima zdravlja regulisano napred navedenim Zakonom o platama u državnim organima i javnim službama i Uredbom o koeficijentima za obračun i isplatu plata zaposlenih u javnim službama.

Takođe, tuženi se u donošenju spornog rešenja, i u toku postupka, neosnovano poziva i na Pravilnik o bližim uslovima za obavljanje zdravstvene delatnosti u zdravstvenim ustanovama i drugim oblicima zdravstvene službe ("Sl. glasnik RS" br. 43/06) i Pravilnik o uslovima, kriterijumima i merilima za zaključivanje ugovora sa davaocima zdravstvenih usluga i za utvrđivanje naknade za njihov rad za 2007. godinu ("Sl. glasnik RS" br. 115/06, sa izmenama i dopunama). Naime, mere izvršenja (tzv. norma) koje su predviđene u prvom Pravilniku (a koje su napred navedene i za stomatološku službu) vezane su za broj potrebnih izvršilaca na određenom radnom mestu, a ne za radni učinak zaposlenih u smislu umanjenja plata ili (de)stimulacije iste, koju tezu pogrešno zastupa tuženi, dok su drugim Pravilnikom propisani način i uslovi za zaključenje ugovora između Republičkog zavoda za zdravstveno osiguranje i zdravstvene ustanove, a ne za ugovor sa zaposlenim i vezani su za utvrđivanje naknade za rad zdravstvenih ustanova, a ne direktno za plate zaposlenih u zdravstvenim ustanovama, koju tezu, takođe, pogrešno zastupa tuženi.

Dakle, kako u napred navedenim propisima nije predviđen pravni osnov za umanjenje zarade tužilje zbog neostvarivanja planiranog obima rada ili planiranih prihoda, a kako parnične stranke nisu zaključile ugovor o navedenom, niti predvidele tu mogućnost, osnovan je tužbeni zahtev tužilje kojim zahteva poništaj spornog rešenja i isplatu naknade štete u visini umanjenja, te je doneta odluka kao u izreci ove presude.

Predsednik veća - sudija

LIDIJA ĐUKIĆ, s.r.

Li U